

δια και τὰ ἄλλα τῆς φύσεως πράγματα. 2—
 Ἔνα σκυλί γαυγίζει τὸν περαστικό πὸν βγῆζε
 νὰ σεριανισῆ τὴν ὄμορφη νύχτα. 3— ..μία χει-
 μωνιάτικη νύχτα. Σωστή ἀέρ-νη θάλασσα φω-
 τὸς κάνει και αὐτὲς τὶς σκιᾶς ἀραχνοῦφαντες,
 ἀνάλαφρες, γεμάτες παράξενη ὄμορφιά. 4— Ὁ
 ἥλιος ξεπροβάλλει σιγά σιγά πίσω ἀπὸ τὰ δει-
 λιά θονά, πὸν περιέμεναν λίγο φῶς. Ξημέρωσε.
 (Σοφία Ψυχούλα).

..και κοιτᾶ τὴν φύσι και ξαναθυμᾶται πὸς
 ζῶσε ἡ μητέρα της.. (Βασ. Σπανοῦ).

1— Τώρα πὸν οἱ πορφυρὲς ἀκτίδες παίζουν
 μὲ τὰ χρώματα, τὶς χορδέλλες, τὰ θονά και
 τὶς κιαρωτὲς μας τσαντοῦλες.. 2— Ξεκινού-
 σαμε (...) μὲ τὰ πρῶτα χρυσάφια τοῦ ἡλιου
 γιὰ τὴν μικρὴ ψαθοκαλύβα στὴν ἀμμουδιά, μὲ
 τὸ μικρὸ τραπεζάκι της και τὴν μοναδική της
 καρδέλα. 3—...τρέχοντας στὸ χαρούμενο κύμα.
 4— Σάν τῶν διαπτόντων τὴ λαμπρὴ βροχή
 στὸν Αἰγουσιτάτικο οὐρανό, μὲ χαρᾶς προαγ-
 γέλματα, ἔτσι εἶναι ἡ καρδιά τῆς Ἑλενίτσας σή-
 μερα. 5— Μὲ τῆς αὐγῆς τὸ πρῶτο ἀλαφροπέ-
 ταγμα, σάν ὄνειρο πὸν ἦθε μαιζὶ μὲ τὴν ἡμέ-
 ρα, πρόβαλε. Καὶ ἦταν μικρὴ, πολὺ μικρὴ ἢ
 βαρκοῦλα, μὰ λαμπρὴ στοῦ ἡλιου τὸ πρῶτο ξε-
 πέταγμα. 6— (Ὁ ψαράς) μὲ φωνὴ καθάρια,
 γεμάτη θαλασσινὴ μελωδία. 7— Και θὰ ξεκι-
 νοῦσε μέσα στὸ χρυσοπόρφυρο δειλινό, σάν ὄ-
 νειρο πὸν παίρνει μαιζὶ τῆς ἡμέρα. 8— ..μέσα
 ἀπ' τὸν ἱερό ναό, πὸν ἔχινε τὸ πὸν γλυκὸ ἄρω-
 μα ἀπ' ὄλα τὰ γλυκὰ λουλούδια... 9—Και ὄλα
 ἔξυλιγόταν σάν ὄνειρο πὸν περνοῦσε τὰ ὄρια
 τῆς φαντασίας και ἔφθανε τὸ ἀκατόρθωτο.
 10— Κάτι ἅγιο μὲ μετέφερε ἀπὸ τὸ ὑπαίθερο
 στὸν ἱερό ναό. 11— ...ἄγρια βροχή, πὸν ἐρά-
 βδιζε τὸ βραδυάτικο, ἤρεμο τοπίο. 12— ...νά-
 μουν κι ἐγὼ μαιζὶ τους (μὲ τὶς νιφάδες)! Θά-
 φευγα ἀπ' τὸν οὐρανό, και θὰ στροβιλιζόμουν
 γύρω ἀπ' τὰ τρομαγμένα πουλιά, ἀπ' τὰ γυμνά
 δένδρα... 13—Μιά φωτεινὴ νεφέλη διασχίζει τὸ
 προαῦλιο και λέει τὴν στερνὴ τῆς «καλημέρα»
 (...). Ἐμεῖς βρισκόμαστε κάτω ἀπ' τὰ χρώ-
 ματα και τὶς δροσιᾶς τοῦ πρωινού, και παίζου-
 με ξέννοιαστα, χαροῦμενα. Τρέχουμε ἀνέμελα
 στὸ ὀλοφώτιστο προαῦλιο, γελοῦμε, και χορεῖ-
 ομε κάποιον ὄμορφο χορό, πὸν μιλάε γιὰ τὸ
 φῶς τοῦ ἡλιου, τὸ γαλανό τοῦ οὐρανοῦ, τὸ
 πράσινο τῶν δέντρων. (Ξέννη Σκαρτσῆ).

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΑΣ

Μεγάλη Παρασκευὴ

Πενθῆσε Αὐτόν
 τὰ μάτια τῆς κόρης
 τὰ στεφανώνουν
 τῆς θλίψης οἱ μαῦροι κύκλοι,
 τὰ μάγουλα τ' ἀδύνατα
 τῆς εἰν' ὠχρὰ
 και τὰ χεῖλη τῆς τρέμουν...
 Ἄρνήθηκε τροφὴ κι ἀγάπη
 στὸ θάνατο Ἐκείνου...

Ἐπιτάφιος

Γύραν στὸ πλάι
 τὰ κρίνα ματωμένα
 ἀπ' τ' ἀνθοστόλιστο κιβοῦρι
 στ' ἀγγιγμά μου...
 κι ἦταν θάλεγες τὸ αἶμα Του
 πὸν ἔκανε χλωμὰ τὰ μάγουλα τῆς κόρης
 και τὸ πένθος ἀβάσταγο
 τόσο πὸν νὰ πνίγει τὸ μῖσος...
 Μὰ δὲν ἔσθησε τὸ πάθος μας...
 ρουφήξαμε ὃ ἔνας τοῦ ἄλλου τὸ αἶμα
 στ' ἄγριο χόρτασμα τοῦ πθόου
 κι ἡ γέψη του
 μᾶς ἔφερε τὴν ἡδονή...

Νίκος Λίτσας
 (Οἰδίπους - ἀποσπάσματα)

Στὴν αἰτοράχη τ' Ἁγίου Ὁρους

Στὴν αἰτοράχη τοῦ Ἁγίου Ὁρους
 κάτω ἀπὸ βραχολοῦλουδα και ἀστράκια
 ἀγγελάτορες τοῦ ὄρθρου
 Λεβεντοκαλόγεροι
 στοῦ χρέους τὴν ὑποταγή
 πιστοὶ στρατιῶτες
 πλέκουν τὸν Ἀκάθιστο.

Στὴν λειτουργία τῶν δράχων
 σεμνοὶ καθααραῖοι μὲ πορφύρα φουσάτα
 γαρούφαλα και μπαπαροῦνες
 σχίζουν τὸν οὐρανό
 και ὄλον τὸ Κάτω κόσμο
 μὲ τὸ Μεγαλόσταυρο.

Ἄναθρεμμένοι μὲ τὸ κριθαρένιο
 γιορτινὸ καρδέλι
 ντυμένοι κορδέλα θαλασσὶ
 κύματα ἀνθόνερο
 σπαθίζουν τὸν ἀγέρα
 μὲ τῶν ἀγγέλων τὴ ρομφαία.

Βουνίσιοι τσοχανταραῖοι
 μὲ πρόσωπα χαραγμένα
 κεραυνὸ και ἀγιάζι
 ταγμένοι στὸ μενεξεδι τῆς ὥρας
 νὰ φυλάττουν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων.

Χρῆστος Μούρτζης

